

[Landbrugsministeren]

gere, end de ellers ville være, i hvert fald dér, hvor de f.eks. kommer til udbetaling en lørdag, og hvor man får en check.

Med hensyn til offentliggørelse af kontrolresultater er det for at prøve at skabe gennemsigthed og prøve at bygge op til en eller anden form for selvjustits ved, at man ligesom ved, hvilke virksomheder der kontrollerer godt, og hvor kontrollen er mindre god. Det giver en tryghed hos dem, der bruger systemerne. Det er baggrunden for det.

Jeg er selvfølgelig parat til at svare på alle de spørgsmål, der er stillet. Med hensyn til besparelser i administrationen må jeg sige, at jeg tror, det kan give en mindre besparelse, men jeg ville også tro, at det vigtigste er at få øget sikkerheden og få en forenkling.

Men desværre må jeg sige, at der er udsigt til, at vi er nødt til i Landbrugsministeriet at bede om at få flere stillinger i EF-direktoratet til at behandle disse mange, mange udbetalingsager og få dem behandlet tilstrækkelig hurtigt. Så generelt kan jeg ikke love, at der kommer en besparelse på den samlede administrationskonto, for der har været et ønske om, at man skulle arbejde hurtigere og mere sikkert og smidigt, end man har gjort. Og det mener jeg er et berettiget ønske fra landbrugets side.

De øvrige spørgsmål vil jeg meget gerne tage op i udvalget og prøve at svare på dem dér. Jeg vil dog sige, at med hensyn til det, hr. Mejdahl spurgte om, det om renterne, er vi selvfølgelig undergivet de generelle bestemmelser, der gælder for staten med hensyn til udbetalinger, ligesom alle andre ministerier er det.

(Kort bemærkning).

Rønholt (KF):

Jeg håber ikke, landbrugsministeren fik det indtryk af min ordførertale, at jeg var imod forenklinger, eller at jeg under alle omstændigheder var imod lovforslaget.

Jeg forstår godt behovet for det, og det mener jeg også jeg gav udtryk for. Og jeg taler ikke om et stort antal, der kan have et berettiget ønske om en eller anden form for særordning.

Jeg peger bare på, at de ganske få, som virkelig har et berettiget ønske om en anden anvisningsform enten på grund af, at deres normale pengeinstitut er i en vanskelig situation, der har været meget omtalt i medierne – lavere

aktiekurser, og hvad ved jeg – eller hvor det modsatte er tilfældet: at andre kreditorer mener, det er urimeligt, at et pengeinstitut bliver begunstiget særligt i et tilfælde, hvor modtageren står i en konkurssituation.

Det er nogle af disse forhold, der gør, at jeg er en lille smule betænkelig. Det kan være, vi får det afklaret under udvalgsbehandlingen. Og selv om ministeren skulle få tilsagn om, at 98 pct. giver meddelelse om et kontonummer og et pengeinstitut, og at 2 pct. ønsker en særlig form, så kan ministeren vel også leve med det lovforslag.

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

Jeg opfattede hr. Rønholts første indlæg positivt og helt relevant, og derfor sagde jeg også, at vi har tre behandlinger, for at vi skal kunne svare på spørgsmål. Men jeg vil gerne sige, at hver gang vi diskuterer administrationen af en eller anden ordning inden for landbruget og man siger, at der skal laves en særordning for nogle ganske få – det kan dog ikke betyde så meget! – så fører det til, at vi laver indviklede bureaukratiske systemer, som så giver anledning til misforståelser. Det er alle særordningerne, der giver mange af de administrative vanskeligheder, vi har. Derfor er det en generel opfordring til Folketinget, til landbruget og til ministeriets embedsmænd: Lad os alle sammen prøve at få så få særordninger som muligt, for systemerne er i forvejen komplicerede nok i sig selv.

Med hensyn til en fortrinsstilling for visse pengeinstitutter vil jeg sige, at jeg synes ikke, vi skal så generel mistillid til de danske pengeinstitutter i denne debat. Jeg tror på, at de er i orden. I øvrigt er der en indskydergaranti på 250.000 kr., så vidt jeg husker. Og så vil jeg sige, at pengeinstitutterne jo altså i øvrigt, bortset fra dette her, tit har fat i den lange ende, hvilket en eller anden var inde på tidligere. Hvis de af en eller anden grund ikke vil yde driftskredit mere, er landmanden jo også dårligt stillet. Hvis landmanden f.eks. sagde: I må slet ikke få nogen af vore mejerifregnings-, slagteriafregnings- eller hektarstøttepenge tilført, jeg vil kun have lov til at låne hos jer, så kunne det jo være, at pengeinstituttet også fandt på at agere på en eller anden måde.

Hermed sluttede forhandlingen.